

Jensiu til áminningar

Tað vóru tung og ófatandi boð at fáa týskveldið 22. apríl: Jensia farin. Deyðin er harður og miskunnarleysur og slitur tey eymastu bond, men hann er tibetur ikki tað seinasta, ti ein sigraði á deyðanum, Jesus Kristus, okkara frelsan og okkara einasta vón. Vit vita, at Jensia er farin væl, tó allikavæl er tað so svárt at hugsa hetta, at vit skulu vera hana fyrriuttan.

I summar høvdu tað verið 50 ár síðan vit báðar hittust fyrstu ferðina á Aarvegnum. Jensia stóð so smilandi og spent inni hjá Sannu mostur og Aksel onkel, grannahúsi okkara, hon var á veg á skúlabarnaferð til Danmarkar og gleddi seg óført.

Tvey ár seinni flutti hon so til Havnar og sjálvsagt til Sannu mostur, og vit gjørdust grannar og vóru tað 38 ár. Tað var altíð hugnaligt og sera áhuga-veit, at vitja innar til teirra og fáa vitjan av teimum.

Sum Jensia var góð við sit barnaheim í Famjin, at hoyra fortalt um ommu og blinda abban og teirra guðstrúgv og gudslív og um foreldrini, sum góvu arvin víðari til tær 5 systurnar, tað var eitt upplívlisi.

Jensia fór at arbeiða í barnagarðinum hjá KFUM, seinni Dr. Ingridar barnagarður. Hann helt til uppi í Losjuni, og fyrstíð lukvinna var Helena Bentsen, okkara Hilla. Hon hava verið ringar arbeiðsmóður og taka vit seg 5 bardagaárin, har

tær ofta máttu í hol-kjallaran við børnunum, hesin var teirra luftskýli. Men var húsarúmdin lítill, so var hjartarúmið stórt hjá teimum báðum og tað størsta av øllum: tær báðar sóu tað sum kall teirra at fortelja teimum smáum barnavinin besta.

Og børnini elskaðu tær. Hvussu ofta hoyrði ein tey ikki rópa eftir Bærentsen og Tausen og hvussu ofta vórðu teirra nøvn ikki nevnd heima við hús av børnunum. Tað er heldur ikki so sjáldan, og serliga í hesum døgum, tú hittir nøkur av hesum børnum, sum tosa við gleði um «teirra Tausen».

Seinni gjørdist Jensia leiðari, og tá hon fór frá, slepti hon ikki barnagarðinum heilt, trúfest sum hon altíð var, hon bleiv nevndarlimur og var tað til sin doyggjandi dag. Hon hevði stóran kærleika til stovnin og var øllum ein góður stuðul.

Fyrsta kveldið hon kom til Havnar, fortaldi Jensia fyrri mær, fór hon við Sannu niðan í KFUK, og har møtti hon síðan trúfest, og so skjótt hon kundi gerast limur (aldur 17 ár) varð hon upptikin (1940). Eisini bleiv hon skóti og so at siga beinan vegin leiðari. Við sínum ríku og fjølbroyttu evnum var hon fødd til hesa tænastu. So her komu Hilla og Jensia aftur at arbeiða nógv samar og eg veit, at Hilla saman við Sannu var til stóra andaliga hjálpi fyrri Jensiu, tað segði hon mangan.

I 1949 giftust Jensia og

Per inn á Aarvegin. Sum í øllum Jensia átók sær, gav hon seg fult og heilt og soleiðis her, hon ofraði seg fyrri heimi sínum.

Og lætt var húsið ikki. 5 vórðu genturnar, maðurin í nógv, nógv ár sjómaður og so tvey eldri menniskju, sum gjørdust sjúklig og høvdu nógvá pleygu fyrri neyðini. Haraftrat nógv ferðandi og vitjandi fólk, tí gestablið vóru tey burturav.

Hóast tann strævna gerandisdagin, var Jensia altíð til reiðar við eini hjálpanði hond til onnur, bæði andaliga og handaliga.

Tað hevur í okkara tíð verið nógv tos um náðigávur, mest um tær, sum í menniskjans eygum tykjast at vera stórar men lítið hoyrist um náðigávuna: at hjálpa.

Teimum, Gud hevur givið hesa gávu, virka so

ar metingar, tá merkti tú altíð, at hon hevði verið inni í lønkamarinum við tí, ið skuldi viðgerast.

Sini síðstu 12 ár fekk Jensia á Sjómansheiminum. Hvat hóskaði hon ikki væl til sitt starv har, við sínum arbeiðssemi og dugnaskapi, við sínum kærleika til menniskju og kanska serstakliga til tey, sum fáur var góður við.

Og nú var so skeiðið runnið hjá Jensiu. Meinur og svarur kenst saknurin, og nógvir sessir standa tómir eftir hana. Men svárast má vera hjá tykkum, ið stóðu henni næst.

Góði Per, má Jesus styrkja teg, tú sum hevur mist tað dýrabarasta tú átti her á fold. Sama ynski bera vit tykkum 5 gentunum við familjum tykkara, tykkum 4 systrunum við tykkara, hvat vóru tit ikki nær knýttar hvørt at aðrari. Og í hesi løtu leita tankar minir niðan á Hoyviksvegin til tin góða Jenny, sum hon var sum ein dóttir fyrri. Jesus hjálpi tær í sorg og sakni tinum.

Góða Jensia.

Hjartans tokk fyrri hjálpssemi og vinskapi, fyrri ríkar latur í KFUK, fyrri ógloymandi skótaminni, fyrri gott grannalag og hugnaligar latur í heimi tinum.

I minni okkara vilt tú altíð liva.

Jona

Taðer við tungum huga vit festa hesi orð á blað, sum seinasta farvæl til Jensiu, okkara kæra og uppofrandi felaga, sum við trúfesti og fyrimyndarligu atferð sini gav okkum styrki í arbeiðinum á nógvum økjum.

Deyðanum standa vit máttleys yvirfyri, hann krevur altíð; men eitt er okkara uggan, Jensia er í góðum hondum, hon visti vegin.

Hon kom til Havnar blaðung, og tann fœrning hon hevði við sær frá heiminum í Famién, kastaði hon ikki frá sær; men heimið hjá Sonnu mostur og Aksel, sum bleiv hennara annað heim mundi hava verið henni ein góður stuðul.

Tá eg spurdi Jensiu hvussu leingi hon bleiv við Sjómansheimið segði hon so frisk og glað: «Tað verður aldurin hjá Per at avgera, men sjálv kundi eg hugsað mær at komið onkustaðni út um at búð, sum var friður, men Per hevði nokk farið at sakna sjógvinn.»

Góði Per, nú kenna vit øll sakn og svárast er hjá tykkum, sum stóðu henni næst — men lat okkum lyfta eyguni upp eftir.

Har er dýrd, og bara gleði einki stríð, og eingin neyð, øll tey kæru her tú misti, aftur har tú skoðar tey, og vit syngja dag og nátt, Guði æru himnadrátt.

Innarliga takka vit tær og Guds friður yvir minni.

Edith

K-skótar og tittlingar. Jensia, aftasta rað, nr. 4 frá høgru

KFUK-limur á tekjuni á Quillingsgarði undir krignum. Jensia í aftasta rað nr. 6 frá vinstru.

